

শ্রীশ্রীগুরুর্গোরাঙ্গৌ জয়তঃ

All ære til den åndelige mesteren og Shri Krishna Chaitanya

SHRI KRISHNA CHAITANYA
Tidsskrift for gaudiya-vaishnavisme

Utgitt ved Shri Gaura Purnima, mars 1997

SHRI KRISHNA CHAITANYA

Tidsskrift for gaudiya-vaishnavisme

Tidsskriftet er viet Herren Chaitanyas lære om Krishna-hengivenhet slik den har blitt bevart av en uavbrutt rekke åndelige mestre som i dag videreføres av Shrila Bhakti Sundara Govinda Maharaja, forstander for Shri Chaitanya Saraswat Math i Navadvipa (India) og dens forgreninger verden over.

Shri Krishna Chaitanya er rettet både mot lesere med og uten tidligere kjennskap til gaudiya-tradisjonen. En del sanskrit- og bengali-begreper forklares derfor kort i parentes. Tidsskriftet er trykket i 500 eksemplarer hos Stokke Trykk ved feiringen av Herren Chaitanyas åpenbarelse, *Shri Gaura Purnima*, 24. mars 1997.

Videre opplysninger fås fra redaktøren:
Premavatar Das, Grensen 8, 0159 Oslo, Norge.

Innholdsfortegnelse for Shri Gaura Purnima-nummeret 1997:

De Helliges nærvær: Sadhu-sangha <i>Shrila B.S. Govinda Maharaja</i>	3
Å fremsi Shri Krishnas navn <i>Shrila B.S. Govinda Maharaja</i>	7
Att söka efter Krishna <i>Shrila B.R. Shridhara Maharaja</i>	10
Bhagavata: Dess filosofi, etik och teologi <i>Shrila B.V. Thakura</i>	12
Maha-prasadas innebörd <i>Shrila B.V. Thakura</i>	16
Den Gudomliga Kärlekens Gyllene Vulkan <i>Shrila B.R. Shridhara Maharaja</i>	19

De helliges nærvær: sadhu-sangha

Shrila Bhakti Sundara Govinda Maharaja

Vi har mange liv bak oss i denne verden, og flere venter oss. Allikevel har vi ikke funnet noen løsning på de problemene som knytter seg til fødsel og død.

Siden sjelen besitter energi må den også handle, uavhengig av om resultatet måtte bli godt eller ikke. Sjelen er ernernergisk: Evner til å ønske, føle og tenke finnes i sjelen, så vi må foreta oss noe. Gjør vi noe på en gal måte vil resultatet bli negativt, handler vi rett vil også resultatet bli godt. Det er derfor nødvendig å forstå hva som virkelig er godt, og hva som ikke er det. Denne menneskelige livsformen er vår fremste mulighet til å finne en løsning på slike problemer. Vi har blitt født et utall ganger, uten at det egentlig var mulig for oss å erkjenne disse forholdene. Men nå er dette mulig for oss.

Det er i et godt fellesskap vi kan innse hva som egentlig gavner oss, både i dette livet og i framtiden. Vi kan oppnå en viss forståelse av hva vi har gjort i tidligere eksistenser -alt dette kan forstås i dette ene livet. Det å ha en menneskeform er egentlig noe helt unikt, og det er nærmest en forutsetning for virkelig å kunne utvikle sjelen. Nå ligger disse forutsetningene til rette for oss.

*labdhva su-durlabham idam bahu-sambhavante
manushyam artha-dam anityam apiha dhirah*

Alle religioner vektlegger betydningen av menneskeformen. De nevner alle på en eller annen måte hvordan vi i dette livet kan utforme vår egen fremtid. Vi er også opptatt av dette, samtidig som vår målsetning er forskjellig fra den man finner hos andre. De fleste trosformer sier at dersom du utfører gode handlinger, så vil også gode resultater følge i framtiden. Men i vaishnavismen søker vi det evige, det som uopphørlig strømmer ut fra den åndelige verden.

*svalpam apy asya dharmasya
trayate mahato bhayat*

Forsøker du å gjøre noe som virkelig er godt, så vil det ha en evigvarende virkning. Når vi nå har oppnådd denne menneskeformen bør vi etter beste evne etterstrebe vårt sanne mål, og i denne sammenheng kan vi tilsidesette våre rent ytre og formelle, materielle plikter.

*ahara-nidra-bhaya-maithunam ca
samanyam etat pashubhir naranam*

Med vår erkjennende evne kan vi for eksempel skilne mellom dyr og menneske. Men en tørr forståelse vil ikke gi oss alt -vi må også besitte visse evner slik som et skjerpet sinn og en årvåken sjel. Og dette utvikles i omgang med den åndelige mesteren og vaishnavane. Vi må omgås dem som utøver sin tro i det rette åndelag. I deres samvær vil vi i stadig større grad styrke vår egen hengivenhet. Dette kalles *sadhu-sangha*, samvær med en god person, en *sadhu*.

*sadhu sangha krishna nama ei matra cai
samsara jinite ara kona vastta nai*

Hva vi enn gjør, så er det nødvendig å søke veiledning fra en sakkyndig, ellers er det lett å gjøre feilvurderinger og handle galt. Mange ting står foran oss, men vi må vite hvordan vi skal nyttegjøre oss av dem på rett måte. Det finnes et utall elektriske komponenter, men kun en fagmann kan sette dem sammen slik at man sitter igjen med en maskin som virker, som for eksempel en lydopptaker.

Likeledes trenger man over alt og til alle tider en viderekommen persons veiledning innenfor alle felt. Dette er det viktigste prinsippet for vår utvikling. Men vi må kunne skilne mellom de som virkelig er avanserte og de som ikke er det. I virkeligheten ligger det utenfor vår makt å forstå andres kunnskapsnivå, sinnelag og egenskaper. Vi ber derfor til Chaitanya Mahaprabhu og Nityananda Prabhu (som er Herren Chaitanyas ledsager og alle gaudiya-vaishnavaers åndelige mester) om at de i sitt nådige storsinn vil lede oss mot de rette omgivelsene. Og om vår bønn er ren og oppriktig kan de gjøre dette.

Av og til føler vi håpløshet, andre ganger entusiasme. Når vi ser hvordan Hare Krishna-mantraet synges av dansende hengivne verden over, er det lett

å føle entusiasme. Men om vi ser at det er en uklar forståelse bak all denne syngingen og dansingen, at man har blitt gitt mye, men ikke kan bruke det på rett måte, så føler vi håpløshet.

Av og til kan en hengiven stille spørsmål etter spørsmål vedrørende noe vi anser for å være et lettfattelig tema, og vi kan ikke skjønne hva det er han ikke forstår. Men han spør fordi det for *han* ikke er enkelt i det hele tatt, og når vi ser at noen til tross for gjentatte utspørringer ikke forstår, er det lett å føle maktesløshet.

Over alt i bøkene til min guru, Shrila Shridhara Maharaja, og i bøkene til *Shrila Bhakti Vedanta Swami Maharaja* (Shrila Shridhara Maharajas gudebror) finner vi råd og retningslinjer som er ment å berike oss. Dersom du kan forstå kjernen i det de skriver, så vil alt gjøres klart for deg. Den eneste grunnen til at man ikke kan fatte essensen av deres belæring, er mangel på åndelig innsikt. Dette er vår svakhet, og løsningen er å søke råd hos en avansert veileder.

*yaha bhagavata pada vaishnavera sthane
ekanta ashraya kara chaitanya-charane*

Dette verset understreker at dersom vi skal forstå *Shrimad Bhagavatam* (en hellig vaishnava-tekst) på den rette måten, så må vi høre den fra noen som allerede er fast forankret i hengivenhet, og vi må selv overgi oss til Herren Chaitanya Mahaprabhu. Hvorfor spesifiseres dette i boken *Shri Chaitanya-charitamrita*? Det er slik at alt er åpenbart i *Shrimad Bhagavatam*, men at vi er ute av stand til å fatte det. Derfor er det nødvendig for oss å oppsøke et godt fellesskap.

Vi higer hverken etter rikdom, vellystighet eller berømmelse. Over hele verden ser vi at alt som lever søker å oppnå dette. Selv en person av lav rang, for eksempel en gjeter, higer etter disse målene. Når han kommer hjem antar han farsrollen, og mottar respekt fra sin kone. Kanskje er det ikke mange andre som viser ham respekt, men i det minste mottar han en viss aktelse fra sin familie. Også han har penger. Kanskje ikke like mye som andre riktignok, men selv gjeteren forsøker å forlyste seg for sin daglige lønn på 10 *rupier*.

Likeledes vil vi finne at rikdom, vellystighet og berømmelse er tilgjengelig til en viss grad overalt og i alle livsformer. Men det er ikke dette som er vårt egentlige mål. Vårt hensikt her i livet bør være å oppnå åndelig, transcendentale kunnskap. Ved åndelig innsikt kan vi nærme oss vårt endelige mål her i livet.

Shrila Prabhupada Bhakti Siddhanta Saraswati, min åndelige mesters egen læremester, var svært lykkelig over å se at mange av hans disipler selv grunnla egne klostere, templer og institusjoner, og entusiastisk engasjerte seg under oppførelsen av nye bygninger. Men samtidig kom han med en advarsel: "Vi kom ikke til denne verden som bygningsarbeidere, lagermenn eller flisleggere. Vår oppgave er å tjene vår guru, de hengivne og Gud selv -dette er vår viktigste oppgave, og grunnen til at vi øker antallet institusjoner og bygninger, er at vi ønsker å tiltrekke andre sjeler".

Om de hengivne ikke ønsker å bo i et kloster, hva er da alle mursteinene det er bygget opp av verdt? Om de hengivne ikke oppnår tilfredsstillende utførelse av sine arbeidsoppgaver, hva er da alle slike plikter verdt?

Derfor er det så viktig for sjelen, begrenset og betinget som den er, å være i nærhet av noen som kan gi den åndelig veiledning. Og vi må selv oppsøke en slik åndelig veileder.

Å fremsi Shri Krishnas navn

Shrila Bhakti Sundara Govinda Maharaja

Hvordan oppnår vi egentlig Krishna-bevissthet?

*atah shri krishna-namadi
na bhaved grahyam indriyaih
sevonmukhe hi jihvadau
svayam eva sphuraty adah*

Vi kan ikke fremsi det rene *Krishna-nama* (Krishnas navn), så hvordan skal vi så be? Alle skriftene og helgnene sier at det ikke er noe skille mellom Krishna og Krishna-nama, at hans form er åndelig, at stedet han framtrer er åndelig, og at når han åpenbarer seg i form av *Harinama* (Herren Krishnas navn), så må også dette være åndelig. Hvordan skal vi da med våre materielle tunger kunne fremsi Hare Krishna-mantraet?

Na bhaved grahyam indriyaih. Indriya betyr sanser; tungen, øynene, ørene, nesen og huden. Vi er i besittelse av disse sansene, og gjennom dem er det mulig for oss å føle. Men våre sanser er materielle, så hvordan skal vi kunne fremsi og føle det åndelige *Harinama*?

Dette er uoppnåelig på materielt vis. Men om vi mottar spiren til det åndelige *Harinama* fra guruen, og vi kultiverer og viser omsorg for denne spiren, så vil den vokse i hjertet. Når Herren trer frem i hjertet vil vi bare kunne ense det via åndelige sanser. Og våre sanser vil forvandles på en slik måte at det vil bli mulig for oss å se hvordan *Harinama* utfolder seg.

Shriman Mahaprabhu (Herren Chaitanya) sa at *Harinama* selv vil åpenbare seg i ditt hjerte, og at du vil være i stand til å føle hans nærvær når dette skjer. Du vil fornemme glede, lyksalighet og ekstase. Slik vil alt gjøres klart for deg.

Vi er først og fremst avhengige av å komme i kontakt med en som virkelig formidler denne åndeligheten, for deretter å la den slå rot i hjertet. Vi har mottatt et frø fra en stor guru, og nå er det opp til oss selv å la det vokse frem på en egnet måte. Frøet er i våre hender, og det er våre egne evner,

våre ferdigheter, som avgjør om det vil vokse frem eller ei.

Slike evner utvikler vi ved å følge ydmykheten, toleransen og aktelsens vei. Mahaprabhu sa at vi ført og fremst må fremsi *Hare Krishna Mahamantraet* uten å begå forseelser. Og ber vi på denne måten, så vil Hare Krishna Mahamantraet vokse frem i våre hjerter. De ulike formene for forseelse mot det hellige navnet¹ vil være svært skadelige for oss.

Vårt største hinder er egoet. Om vi ikke først kan løsrive oss fra egoet, den falske jeg-bevisstheten, hvordan skal vi da kunne be? Vi må derfor etterleve de fire retningslinjene² som ble gitt oss av Shriman Mahaprabhu. Det falske egoet vil så trekke seg tilbake, etterfulgt av en rekke andre hindre. Hans råd til oss er dette:

*trinad aṇi sunichena
taror aṇi saḥishnuna
amanina manadena
kirtaniyah sada harih*

"Den som ydmykt anser seg selv for å være lavere enn et gresstrå, som er overbærende likt et tre, og som gir aktelse til andre uten noe ønske om gjenytelse, kun han er verdig til å lovsi Herren Hari (Krishna) uten stans."

Vi må først innse hvem vi egentlig er, og hva som er vår sanne posisjon. Da kan ikke lenger den falske jeg-bevisstheten oppstå, og ydmykhet vil følge av seg selv. *Taror aṇi saḥishnuna* vil si å være overbærende og tolerant slik treet er det. Treet hverken kan eller vil protestere om du hugger av det en gren. Det behandler deg som en venn uansett hva du måtte ønske. Selv om du hugger av dets grener, vil det gi deg av sine frukter året etter. Treets vennlighet vil uansett ikke opphøre.

Hvordan kommer tendensen til fiendtlighet inn i verden? Alle føler et behov for aneelse og selvrespekt, og alle har en tendens til å forsøke å gjøre andre underlagt en selv -dette er ego, falsk jeg-bevissthet. Men dersom vi gir aneelse til andre, selv til de som ikke er den verdig, så må de være fornøyd med oss. Vi vil ikke bli møtt med fiendtlighet fra noe hold dersom vi er ydmyke og overbærende samtidig som vi gir aktelse til andre. Men dette må

ikke bare utføres som ytre gester, men rent faktisk komme fra vår indre natur.

Alle vil bli vennlig innstilt mot oss, og dersom vi gir aktelse til alle, vil det ikke oppstå noen mulighet for å begå forseelser mot vaishnavaene. Det er svært vanskelig å vite hvem som er en vaishnava og hvem som ikke er det. Og siden dette ikke er mulig for oss, må vi spørre oss hvordan vi da skal kunne dømme andre?

Derfor er det nødvendig for oss å vise respekt og aktelse til alle.

¹De ti forseelsene mot det hellige navnet, *Shri Harinama*, gis utførlig forklaring av Shрила Govinda Maharaja i hans dikt *Dasha-vidha namaparadha*. I korthet kan de ti forseelsene mot det hellige navnet oppsummeres slik:

1. Å fornærme en annen vaishnava.
 2. Å sidestille herren Krishna med lavere halvguder og naturkrefter.
 3. Å fornærme ens åndelige mester.
 4. Å fornærme Vedaene og andre skrifter i samme tradisjon.
 5. Å anse kraften i det hellige navnet for å være imaginær eller overdrevet.
 6. Å anse det hellige navnet for å være materielt og å gi det en verdslig tolkning.
 7. Å begå forseelser i håp om at det hellige navnet vil utslette disse.
 8. Å sidestille fremsigelsen av det hellige navnet med verdslig fromhet.
 9. Å gi det hellige navnet videre til troløse som ikke ønsker å motta det.
 10. Å ikke tro på kraften i det hellige navnet selv etter å ha blitt fortalt om den.
- (Siden konsentrasjon er en forutsetning for fremsigelsen av det hellige navnet nevnes ikke uoppmerksomhet eksplisitt blant de 10 forseelsene.)

²De fire retningslinjene en vaishnava forsøker å etterstrebe:

1. Å avstå fra utenomektenskapelig seksualitet.
2. Å avstå fra rusmiddelbruk.
3. Å leve vegetarisk.
4. Å avstå fra pengespill.

Att söka efter Krishna

Shrila Bhakti Rakshaka Shridhara Maharaja

Alla söker efter *rasa*, njutning, smak. Utav alla eftersträvandvärda ting betraktas *rasa* som det högsta. Som personer har vi vår subjektiva existens, men *rasa* har Sin egen supersubjektiva existens. Han är en person. Han är *akhila rasamrita murtih*: all glädjes källa. Han är Krishna. *Rasa* är Krishna. Det finns inte någon *rasa* utanför Krishna. Han är källan till alla typer av *rasa*. Därför måste vi i enlighet med vår konstitutionella natur söka efter Krishna.

Brahma-sutra uppmanar: "Forska efter denna världs orsak. Sök!" Varifrån har allt kommit? Hur uppehålls tillvaron? Av vem? Och slutligen: Vart tar allt vägen efter döden? Svaret är *Brahma*, anden, det mest fundamentala planet, i vilket allt har sitt ursprung, i vilket allt uppehålls och i vilket allt slutligen träder in i.

Var kan vi finna *Brahma*? *Brahma-sutra* råder oss att söka efter den ursprungliga orsaken, den största, den alltomfattande. Men boken *Shrimad Bhagavatam* och *Shri Chaitanya Mahaprabhu* ersatte detta med *krishnanusadhana*: sökandet efter Shri Krishna.

Brahma-jijñasa, sökandet efter anden, kan bli nog så torrt. Det är något som endast stimulerar din intellektuella förmåga, ett jonglerande med förnuftet. Lägg det åt sidan. Börja istället sökandet efter Shri Krishna och släck ditt hjärtas törst. *Rasa jijñasa, raso vai sah*. De ting som kan gripas med förnuftet kan inte tillfredsställa dig. *Jñana*, kunskap, kan inte till fullo släcka din törst. Därför bör du ägna dig åt *krishnanusadhana* istället för *brahma-jijñasa* och alltså påbörja sökandet efter Shri Krishna.

Var kan vi då finna Krishna? Vårt verkliga behov kan endast bli tillfredsställt genom tjänst till Krishna; inte på något annat sätt. Vi önskar tillfredsställa våra hjärtans allra innersta krav. Kunskap om var vi befinner oss, eller vad som härskar över allt, är inte det mest väsentliga. Vad vi verkligen vill är att släcka törsten efter *rasa*, efter *madhurya*, sötma. Vi bör varken söka efter kunskap eller efter denna världs härskare, utan efter *rasa*, *anandam*, efter skönhet och charm.

Shri Chaitanya Mahaprabhu och boken *Shrimad-bhagavatam* har gett oss undervisning i vad vi ska be om, vad vi ska önska. De har lärt oss: "Om du ber, be om Krishna, inte om någonting annat." Vaishnavernas öde, ödet för de som studerar *Bhagavata*, och ödet för Mahaprabhus efterföljare, är beseglat i sökandet efter Krishna. Vi vill inte ha någonting förutom Krishna.

Veda uppmanar: *shrinwantu vishve amritasya putrah*. "O ni söner av nektar, söner av den nektarljuva oceanen; var vänliga och lyssna till mig. Ni var födda i nektar, ni var födda till att smaka nektar, och ni får inte tillåta er att bli tillfredsställda av något annat. Hur missledda ni än är för tillfället, vakna upp, res er! Sök efter denna nektar, denna tillfredsställelse." Veda säger till oss: Om! Om betyder ett självklart "javisst!" "Vad du letar efter -det finns, det är! Bli inte besviken, ge inte upp!"

Veda försäkrar att objektet för vårt inre sökande existerar. Det mål efter vilket alla hjärtan längtar finns till, och din törst kommer att släckas. I enlighet med din grundläggande natur är du avsedd för detta, och du förtjänar det. Var därför inte rädd, tveka inte. Det finns redan inneboende i själva din varelse. Förbered dig därför på, att efter ditt långa sökande, erhålla den länge efterlängtrade nektarn, i fullständig form och kvalitet. Vakna upp, res dig! Sök efter din lycka och du kommer sannerligen att erhålla den. Det är din födslorätt. Det är din egen själs förmögenhet. Den kan omöjligt finnas någon annanstans än inom dig.

Du har inte någon annan uppgift, inte någon annan angelägenhet, än krishnanusadhana, sökandet efter Shri Krishna - *Verkligheten den Sköna*.

Föredraget utgör introduktionen till boken 'Sökandet efter Shri Krishna - Verkligheten den Sköna', översatt till svenska i 1987.

Bhagavata: dess filosofi, etik och teologi

Shrila Bhakti Vinoda Thakura

Det är med stort behag vi läser en bok som vi tidigare aldrig läst. Vi är angelägna att inhämta all information den har att ge, men när detta gjorts är vår nyfikenhet ofta slut. Detta sätt att studera är vanligt bland människor som har en hög uppfattning om sig själva och som även beundras av andra människor av samma kategori. Faktum är att de flesta läsare inte är stort annat än förvaringsrum för uppgifter och uttalanden som kommer från andra människor. Detta är dock inte verkliga studier. Den studerande bör inhämta kunskap med ett nyskapande som mål, och inte låta sig nöjas med endast ett fruktlöst bevarande av fakta. Likt satelliter bör de studerande återkasta det ljus de erhållit från olika författare och inte stänga in erhållna fakta och tankar såsom en domare spärrar in brottslingar i fängelset.

Tankar är utvecklande. En författares tankar måste föras vidare hos läsaren genom korrigerigering eller utveckling. Den främsta kritikern är den som kan uppvisa en vidareutveckling av en gammal tanke; men den som blott förkastar är utvecklingens fiende, och därmed även Naturens. "Börja om på nytt," utropar denne kritiker, "ty de gamla murverken motsvarar inte dagens förhållanden. Begrav den gamle författaren, ty hans tid är förbi." Detta är ytlighet. Framåtskridande är förvisso naturens lag, och korrektioner och vidareutveckling måste ske i takt med tidens gång. Men verkligt framåtskridande innebär att gå vidare och stiga högre.

Om vi nu skulle följa vår dåraktige kritiker, så innebär detta att vi måste återvända till vår gamla utgångspunkt och starta ett helt nytt lopp. Och när vi tillryggalagt halva loppet utropar en annan kritiker av hans sort: "Börja om från början - ni har valt fel väg!" På detta sätt kommer våra enfaldiga kritiker aldrig att låta oss löpa linan ut och upptäcka vad som finns i dess slutända. Därför är såväl den ytlige kritikern som den fruktlöse läsaren utvecklingens värsta fiender. Vi måste undvika dem.

En sann kritiker, däremot, råder oss att behålla det vi redan förvärvat och anpassa vår vidare färd från den punkt vi uppnått i vår framstegssträvan. Han råder oss aldrig att återvända till den punkt där vi startade, eftersom han är fullt medveten om att detta endast skulle vara slöseri med värdefull

tid och energi. Han anvisar riktningen på vår färd från den punkt vi befinner oss på. Detta är även kannetecknande för en god läsare. Han studerar en äldre författare och söker utröna var denne befinner sig i det filosofiska tänkandets utveckling. Han skulle aldrig föreslå att boken ska brännas eftersom den innehåller tankar som är värdelösa. Ingen tanke är värdelös. Tankar är medel med vilka vi uppnår våra mål. En läsare, som förkastar en dålig tanke, är inte medveten om att även en mindre bra väg kan förbättras och omvandlas till en god. En tanke är en väg som leder till en annan.

Läsaren kommer sålunda att finna, att en tanke, som utgör ett mål idag kan komma att bli ett medel för att uppnå morgondagens mål. Tankarna kommer att fortsätta vara en ändlös serie av medel och mål i mänsklighetens utveckling. De stora reformatorerna kommer alltid att försäkra, att de kommit för att fullborda den gamla lagen, inte för att förstöra den. Valmiki, Vyasa, Platon, Jesus, Mohammed, Konfucius och Chaitanya Mahaprabhu fastslår detta faktum, antingen verbalt eller genom sina gärningar.

Nu kanske vår kritiker lite högsint upplyser oss om, att såvida inte en reformator, såsom Vyasa, förklaras på ett rent sätt, kommer han att vilseleda tusentals människor i framtiden. Men kära kritiker! Studera tidsåldrarnas och de olika ländernas historia! Har du någonsin funnit den filosof eller reformator som blivit fullt förstådd av folk i allmänhet? Den populära religionen är fruktan av Gud, och inte den rena andliga kärleken som Platon, Vyasa, Jesus och Chaitanya lärde ut till sina respektive folk. Vare sig du försöker skänka den absoluta religionen i bildliga uttryck och enkla talesätt, eller försöker undervisa med hjälp av böcker och föredrag, kommer de okunniga och obetänksamma att degradera budskapet.

Det är sannerligen lätt att säga, och tilltalande att höra, att den Absoluta Sanningen står den mänskliga själen så nära att man kan uppfatta den intuitivt. Därför behöver man inte anstränga sig för att lära ut den sanna religionens regler och föreskrifter. Men detta är en bedräglig tanke. Detta må vara sant för etiken och för religionens ABC, men inte för trons högre former, vilka kräver en mycket upphöjd själ för att kunna förstås.

Trots att de är intuitivt förstådda, kräver de högre sanningarna en tidigare

träning i de mer simpla sanningarna. Den renaste religionen är den som ger oss den renaste förståelsen av Gud. Hur skulle det då kunna vara möjligt för de okunniga att förstå den absoluta religionen, så länge de förblir okunniga?

Vi kan därför inte anklaga Jerusalems frälsare eller *Nadias* frälsare (Shri Chaitanya Mahaprabhu) för de religiösa traditionernas snedsteg och de onda följderna av detta. Vi behöver reformatörer, som kan ge en riktig tolkning av de ursprungliga lärorna, snarare än kritiker, för att rätta till detta onda.

Likt Gud skänkte sanningen till Vyasa, ger han den till oss om vi uppriktigt söker den. Sanningen är evig och outtömlig. Själén erhåller en uppenbarelse då den är verkligt angelägen att erhålla den. Själarna av forna tiders tänkare, som nu lever på det andliga planet, närmar sig ofta vår sökande ande och hjälper den i dess utveckling. På detta vis fick Vyasa hjälp av Narada (en stor Krishna-hängiven) och *Brahma* (skaparen av universum). Våra *shastras*, tankens skrifter, innehåller inte allt som vår oändlige Fader kan skänka oss.

Ingen bok är fri från misstag. Guds uppenbarelse är absolut sanning, men det är ytterst sällan som den är bevarad i sin naturliga renhet. *Shrimad-bhagavatam* (bok 11, kapitel 14, vers 3) påvisar hur sanningen är absolut då den uppenbaras, men att den färgas av naturen hos den som erhåller denna sanning, och att den blir befäddad av fel och brister då den vandrar från hand till hand genom tidsåldrarna. Därför är det ständigt nödvändigt med nya uppenbarelser för att bevara sanningen i sin ursprungliga renhet. Hur visa de än är beryktade att vara, är vi såluna varnade att iakttaga en viss försiktighet då vi studerar de gamla författarna. Vi har vår fulla frihet att förkasta de felaktiga ideer som går stick i stäv mot vårt samvete.

Vyasa var inte tillfredsställd med det han hade sammanställt i *Veda* (de heliga skrifterna) , iordningställt i *Puranas* (episka skrifter), eller med det han hade författat i *Mahabharata* (en berättelse om Indiens historia). Hans samvete gav inte stöd åt det arbete han utfört. En inre röst sa till honom: "Nej kära Vyasa! Du kan inte tillåta dig att vara nöjd med den felaktiga bild av sanningen, som av nödvändighet delgavs dig av svunna tiders heliga män! Du måste själv knacka på dörren till det outtömliga förrådet av sanning, från vilket föregående heliga män inhämtade sin rikedom. Res dig! Bege dig

till sanningens källa, från vilken ingen pilgrim behöver återvända besviken." Vyasa gjorde så och erhöll vad han önskade. Vi har alla blivit rädda att följa hans exempel.

Sålunda måste vi betrakta frihet som Guds mest värdefulla gåva. Vi måste tillåta oss själva att inte låta oss blint vägledas av de som levde och tänkte innan oss. Vi måste tänka själva och försöka erhålla ytterligare sanningar, som ännu inte upptäckts. Shrimad-bhagavatam (bok 11, kapitel 21, vers 23) har rätt oss till att anamma shastras andemening, och inte bara orden. *Bhagavata* är därför frihetens religion, oblandad sanning och absolut kärlek.

Ett annat kännetecken är framsteg. Frihet är sannerligen alla framstegs fader. Helig frihet är orsaken till utveckling uppåt och vidare uppåt mot evigheten och ändlösa handlingar i kärlek. Missbrukad frihet förorsakar dock degeneration, och en vaishnava måste alltid vara varlig i sitt handhavande av denna upphöjda och underbara gåva av Gud.

Denna texts anda är att med stor öppenhet ära alla de stora reformatörerna och lärarna, som har levat och som kommer at leva, från vilket land de än kommer. En vaishnava är beredd att ära alla, utan några kastdistinktioner, ty de ar fyllda av Guds energi. Se bara hur universell Bhagavatas religion är! Den är inte enbart avsedd för en speciell klass av hinduer, utan är avsedd som en gåva till varje människa, i vilket land hon än är född i, eller i vilket slag av samhälle hon än vuxit upp i.

Med andra ord är vaishnavismen den absoluta kärleken, som förenar alla människor i den oändliga, obetingade och absoluta Gudomen. Må frid råda för evigt i hela universum genom den fortskridande utvecklingen av dess renhet genom alla framtida hjältars bemödanden. Dessa hjältar kommer att, i enlighet med vad Bhagavata lovat, bli välsignade med kraft från den Allsmäktige Fadern, Skaparen, Bevararen och Förgöraren av alla ting mellan himmel och jord.

(Utdrag från en engelsk tala Shрила Bhakti Vinoda Thakura höll i Dinajpur, Indien, år 1869.)

Maha-prasadas innebörd

Shrila Bhakti Vinoda Thakura

Systemet med *Maha-prasada* (födoämnen offrad till Gud) är inte bara symbolen för Vaishnavernas högre liv, men det är del av den dyrkan vanliga teister ej kan förstå till fullo. Vanliga människor är mycket benägna att bibehålla förnuftets överlägsenhet över människans intuitiva känslor gentemot kärlekens Gud. Vi måste fortsätta att visa med hjälp av hälsosamma argument att våra intuitiva känslor önskar att vi offerar allting vi äter till vårt hjärtas Gud.

Först måste vi undersöka motståndarnas argument. Rationalisten anser att Gud är oändlig och fri från behov, och följaktligen är det dåraktigt att offra föda till en sådan Varelse. Det är ett helgerån att offra skapade ting till Skaparen, och därigenom degradera Guds gudomlighet ned till människlighetens nivå. Dessa argument är förvisso förnuftiga, och den som har lyssnat till dem kommer att vara benägen att förkunna för andra: "Ned med Maha-prasada".

Dessa slutsatser, om aldrig så förnuftiga, är torra och destruktiva. De tenderar att avskilja oss från alla förbindelser med Gud i form av dyrkan. När ni säger att den Oändlige inte vill ha någonting, förbjuder ni allt kontemplerande och all bön. Den Oändlige vill inte ha era yttranden av tacksamhet, eller med andra ord, smicker. Yttra ett ord till den Obegränsade, och du kan vara förvissad om att du kommer att degradera Honom till en begränsad varelse.

Hymner, böner och predikningar behövs inte mer. Stäng tempeldörren och kyrkporten, därför att vår rationalist har givit oss rådet att göra så. Tro på en skapande princip, och du har gjort din plikt. Oh, en sådan skam! Vilket fruktansvärt fall. Teister, var på er vakt mot dessa degraderande principer!

Nu uppträder rationalisten i en annan skepnad, och medger böner, predikningar, psalmer och kyrkobesök, och säger att dessa ting är nödvändiga för själens förbättring, men att Gud inte alls vill ha dem. Vi är glada att rationalisten har närmat sig oss och kommer att göra ytterligare närman-den med tiden.

Ja, den framåtskridande rationalisten har erkänt en mycket bred princip inom teologin, nämligen att vadhelst vi gör mot Gud är till vår egen fördel, och inte till fördel för Gud, som inte är i behov av sådana saker. Men rationalisten är en rationalist, och kommer så att förbli så länge han söker sitt självintresse.

"Vi vet förvisso att religionen lovar skänka evig lycksalighet till människan, men det är omöjligt att föreställa sig någon religion som inte i sin botten har självintresse." Denna uppfattning luktar emellertid utilitarism och kan aldrig påstå sig vara teistisk.

Vi måste älska Gud för Guds egen skull, hur oförnuftigt vårt handlande än må vara. Vår kärlek måste vara utan något föremål som har med oss själva att göra. Denna kärlek måste vara en naturlig känsla riktad mot Gudsgestalten som vår Älskare, utan någon slutsats eller erfarenhet. Befrielse eller frälsning, kär som den är, skall inte vara föremål för denna kärlek, för att inte tala om andra slag av lycksalighet.

"Gudskärlek" är sin egen belöning. Befrielse som en beledsagande följd måste vara kärlekens tjänarinna, men vi bör inte se på den som dess viktigaste objekt. Om rationalisten är beredd att tro på detta, blir han en teist av vaishnavaklass; men enbart antagandet av en titel är utan betydelse.

Fastän fullt medveten om att det Obegränsade saknar alla begränsningar, betraktar vår heliga och ljuvliga kärleksprincip det hela från en helt annorlunda synpunkt. Förnuftet säger en sak, men kärleken föreskriver motsatsen.

Förnuftet säger mig att Gud inte sörjer, men kärleken ser Gud fälla tårar för dem bland Hans söner som blivit missledda till ondska. Förnuftet säger mig att Guds stränga lagar belönar eller bestraffar mig på ett kyligt sätt, men kärleken uppenbarar att Gud låter sina lagar slappna för den ångerfulle själen.

Förnuftet säger mig att människan, trots alla sina framsteg, aldrig kommer i kontakt med den Absoluta Guden, men kärleken predikar att i och med förvandlingen av själen till ett andligt tillstånd av kvinnlighet, accepterar

Gud, obegränsad som Han är, ett evigt äktenskap med människans betingade själ.

Förnuftet säger mig att Gud befinner Sig i oändlig rymd och tid, men kärleken beskriver att den fullkomligt tilldragande Guden sitter framför oss likt en respekterad släkting, och njuter av samhällets alla glädjeämnen. Likt en fader som roar sig med sina små barn, sprider Gud all slags smaklig föda över hela jorden, och förväntar Sig att Hans söner skall samla in alla de utspridda välsignelserna, och, utan att bruka förnuftet (detta som en följd av stark känsla av kärlek) offra alla välsignelserna till Fadern som de älskar mer än sina egna liv.

Fadern i sin tur, som ett svar på deras vänliga känslor, skänker tillbaka välsignelserna till barnen och delger dem dessa vänliga ord: "Oh mina barn, detta är välsignelser avsedda för er! Genom er naturliga kärlek kommer ni med dem till Mig för att Jag skall njuta av dem; men naturligt har Jag inga behov att tillfredsställa. Men Jag har accepterat den del av er offring som tilltalar Mig, nämligen er oblandade kärlek och osjälviska tillgivenhet, vilket ensamt är det som Jag ytterst eftersträvar. Ta tillbaka dessa söta saker och njut av dem."

Denna process av osjälvisk kärlek, som det torra förnuftet aldrig kan tåla, helgar födan vi äter, och lämnar efter sig oskyldig glädje, tillräckligt för alla dagar av vårt naturliga liv. Det är ett system av allvarlig dyrkan som den högre klassen av teister ensamma kan använda sig av. Vi kan inte finna uttryck för den glädje vi kände när vi intog helig Maha-prasada i templet. Den helighet vi tillmäter den är dess sötma, och vi ber ofta att alla människor må njuta av den.

Den gudomliga kärlekens gyllene vulkan

Shrila Bhakti Rakshaka Shridhara Maharaja

श्रीस्वरूप-राय-सङ्ग-गाम्भिरान्त्य-लीलनं
द्वादशाब्द-वह्नि-गर्भ-विप्रलम्भ-शीलनम् ।
राधिकाधिरुद-भाव-कान्ति-कृष्ण-कुञ्जरं
प्रेम-धाम-देवमेव नौमि गौर-सुन्दरम् ॥ ५४

*ashri-svarupa-рая-sangha gambhirantya-lilanam
dvadashavda-banhi-garbha vipralambha-shilanam
radhikadhirudha-bhava kanti-krishna-kunjaram
prema-dhama devam eva naumi gaura-sundaram*

Dykandes djupt in i Sin egen
skönhets och sötmas Verklighet,
stal Krishna Radharani's sinnesstämning,
och iklädd Hennes briljanta lyster
uppenbarade Han Sig som Shri Chaitanya Mahaprabhu.

De sista 12 åren av Hans manifesterade lekar
var Han djupt absorberad i känslor av separation
och förening med Krishna,
och Han delade Sitt hjärtas inre känslor
med Sina mest förtrogna hängivna.

Vulkaniska utbrott av extas flödade från Hans hjärta
när Han led själskval vid avsaknaden av Krishna.
Och Hans undervisning, känd som Shri Shikshashtakam
uppenbarades likt strömmar av lava från Hans läppar.

Jag faller vid Shri Chaitanya Mahaprabhu's fötter,
Den Gudomliga Kärlekens Gyllene Vulkan.

(Ur Shri Prema Dhama Deva Stotram)

SHRI CHAITANYA SARASWAT MATH: 'Det strålende Chaitanya-tempelet i Saraswats tradisjon'

Shri Chaitanya Saraswat Math ble grunnlagt av *Shrila Bhakti Rakshaka Shridhara Maharaja* i 1941. Navnet *Saraswat* sikter til *Shrila Shridhara Maharajas* egen åndelige mester, *Shrila Bhakti Siddhanta Saraswati Thakura*, som frem til sin bortgang i 1937 spredte Shri Chaitanyas budskap om Krishna-hengivenhet både i India og i Vesten.

Da *Shrila Shridhara Maharaja* startet sin egen *math* (et ord som både kan bety 'kloster' og 'tempel'), var det for å kombinere utøvelsen av åndelig liv i ensomhet med veiledning og belæring av andre innenfor Herren Chaitanyas tradisjon. Fra begynnelsen av 1980-tallet har stadig flere åndelig søkende utlendinger oppsøkt Shri Chaitanya Saraswat Math, som etterhvert har stiftet en rekke klostre, templer og vaishnavafellesskap tilknyttet hovedsenteret i Bengal, India. Shri Chaitanya Saraswat Math består i dag av rundt 50 sentre verden over. I Skandinavia er det opprettet mindre forsamlinger i Malmö og Kolding.

Allerede i 1947 hadde *Shrila Shridhara Maharaja* gjort det klart at hans nærmeste disippel, *Shrila Bhakti Sundara Govinda Maharaja*, skulle fungere som *acharya*, åndelig veileder, ved grunnleggerens bortgang. Etter at han overtok dette ansvaret i 1988 har *Shrila Govinda Maharaja* reist verden rundt for å veilede sine flere tusen disipler og venner.

Nærmere informasjon er tilgjengelig via følgende adresser:

- Hovedsete:* Shri Chaitanya Saraswat Math, Kolerganj, P.O.
Nabadwip, Dist. Nadia, West Bengal, India.
- Europeisk senter:* Shri Chaitanya Saraswat Math, 466 Green Street,
London E13 9DB, United Kingdom.
- I Sverige:* Cedeberg, Lundberggt. 7B, 21751 Malmö.
- I Danmark:* Paragati Das, Olivenvej 49, 6000 Kolding.
- I Norge:* Premavatar Das, Grensen 8, 0159 Oslo.

Chaitanya-fellesskapet har også lagt ut norsk- og svenskspråklig informasjon på internett: <http://home.sn.no/~prema/>